

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lipca 2014 r.,
sprawy R. P.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 6 marca 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 marca 2011 r.,

postanowił:

- 1. w zakresie zarzutu w pkt 1 kasacji - oddalić kasację jako oczywście bezzasadną,**
- 2. w pozostałym zakresie - pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 3. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego R. P.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazu art. 433 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez wadliwe

przeprowadzenie kontroli odwoławczej, tj. zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny dowodów, której dokonał sąd I instancji, a także dokonanie przez sąd II instancji dowolnej oceny dowodów w zakresie wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie apelacyjnej. W przedmiotowej sprawie doszło do przeniknięcia błędów sądu I instancji do wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 6 marca 2014 r.;

2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego mając na uwadze treść jego wyjaśnień złożonych na rozprawie apelacyjnej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania tego ostatniemu Sądowi.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut zawarty w pkt 1 kasacji dotyczy w istocie dwóch odrębnych kwestii, odniesienie się do których wymaga zgoła odmiennego podejścia. Pierwszą podniesioną w tym zarzucie kwestią jest naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. poprzez wadliwe przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej w zakresie podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. Druga podniesiona w tym zarzucie kwestia dotyczy naruszenia art. 7 k.p.k. przez Sąd Okręgowy poprzez niezgodną z art. 7 k.p.k. ocenę wyjaśnień skazanego złożonych na rozprawie odwoławczej w dniu 6 marca 2014 r.

Jeśli chodzi o pierwszą kwestię, tj. poprawność kontroli odwoławczej w zakresie naruszenia art. 7 k.p.k., trzeba zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę ponownie w postępowaniu odwoławczym w pełni podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 18 listopada 2011 r. i odesłał do tam zawartych rozważań. Zabieg ten należy uznać za dopuszczalny, szczególnie ze względu na okoliczność, że nowe wyjaśnienia skazanego, złożone na rozprawie odwoławczej 6 marca 2014 r. zostały uznane przez Sąd Okręgowy za niewiarygodne i nie wniosły do sprawy nowych ustaleń faktycznych w zakresie przebiegu przypisanych mu czynów, a zatem uprzednio dokonana ocena dowodów z zeznań świadków w pełni zachowała swoją aktualność.

Co kluczowe, poprawność kontroli instancyjnej dokonanej w postępowaniu pod sygn. II Ka .../11 przez Sąd Okręgowy w zakresie przestrzegania przez Sąd Rejonowy reguł oceny

dowodów z art. 7 k.p.k., była przedmiotem kontroli kasacyjnej w sprawie pod sygn. IV KK 66/12, a zarzuty w tym względzie Sąd Najwyższy uznał za oczywiście bezzasadne. W ocenie Sąd Najwyższego zbędnym byłoby powielanie rozważań dotyczących poprawności kontroli odwoławczej Sadu Okręgowego w zakresie oceny dowodów. Sąd Najwyższy w całości podtrzymuje więc stanowisko i argumenty wskazane w postanowieniu z dnia 24 maja 2012 r.

Jeśli zaś chodzi o drugą kwestię podniesioną w zarzucie pkt 1 kasacji, tj. dowolność oceny wiarygodności wyjaśnień złożonych przez skazanego w ponownym postępowaniu odwoławczym, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy obszernie i przekonująco przeanalizował treść tych wyjaśnień w kontekście innych dowodów, posługując się poprawnie dyrektywami z art. 7 k.p.k., w szczególności zasadami doświadczenia życiowego. Wyniki tych rozważań przedstawiono na s. 14-16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a zawarte tam wywody nie budzą zastrzeżeń Sądu Najwyższego.

Podsumowując, zarzuty zawarte w pkt 1 kasacji okazały się oczywiście bezzasadne i nie mogły doprowadzić do uwzględnienia kasacji. Jeśli zaś chodzi o zarzut podniesiony w pkt 2 kasacji, tj. dotyczący niewspółmierności kary, jest on, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., niedopuszczalny. W orzecznictwie SN utrwalił się pogląd, że: *„Zakazu wnoszenia kasacji „wyłącznie z powodu niewspółmierności kary” nie należy rozumieć ani jako całkowitej niemożności zaskarżenia orzeczenia co do kary, skoro użyto tu wyraźnie słowa „wyłącznie”, ani - a contrario - że dopuszczalne jest powoływanie się w kasacji na niewspółmierność kary, jeżeli tylko zarzutowi temu towarzyszy zarzut inny, odnoszący się do obrazy prawa materialnego lub procesowego, choćby nietrafny. Wspomniany zakaz oznacza natomiast, że można kwestionować w kasacji karę wymierzoną prawomocnym wyrokiem, ale tylko wówczas, gdy w zasadny sposób podnosi się zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego bądź procesowego, które to uchybienia mogły spowodować wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej”* (wyrok SN z dnia 31 maja 2001 r., IV KKN 67/01). Wobec faktu, że zarzut w pkt 2 kasacji nie połączono z tego rodzaju zarzutem naruszenia prawa, kasację w tym zakresie należało pozostawić bez rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

